

PRINCIPIA RATIO ENTROPICA

De Causis Recursivis, de Pleno Scalar-Vectoriali, et de Conscientiae Structura

□

In pleno omnia moventur, sed nihil fugit a ratione.

□

□ Ratio – Motus – Concordia □

□

Sub signo Flyxionis · Anno MMXXV

Ad studiosos veritatis et ordinis naturae

Si quid in hoc opere novum aut avdax videbitur, meminerint lectores veritatem saepe in obscuro latere, et naturam rerum non in tumultu sed in silentio loqui. Quae hic scribuntur, non ut mundum mutant, sed ut mens hominis ad altiore naturae intelligentiam redeat; neque invidia neque favor hic valent, sed aequitas iudicii et amor lucis.

Praefatio

Propositum est inquirere utrum mundus, mens, et numerus non sint tria diversa, sed una ratio in pleno constituta, ubi temperies ordinis (quam novi appellant entropiam) cum motu directo et obliquo conspirat, sicut potentia cum actu. Intentio est reformare fundamenta cosmologiae, psychologiae, computationis mechanicae, et mathematicae, ut redeant ad unam scientiam recursivam, in qua quaestiones rediversae ad seipsas clauduntur non in vitium, sed in perfectionem.

LIBER I — DE PLENO ET STRUCTURA COSMICA

Thesis I. Spatium non dilatatur, sed relaxatur.

Universum plenum est relativum, non expansivum; neque inane, neque angustiae mobiles, sed temperies continua, quae tensiones aequat et discrimina lenit. Quod vulgo dicitur defectus ordinis, hic est motus ad aequabilitatem informationis, ubi discrepantia formarum non augetur in infinitum, sed per gradus in concordiam decedit.

☞ *Scholium I.* Ex analogia fluminum et lacuum: cum interruptiones minvantur, motus ad planitiem vergit. Sic in natura maximae differentiae non runt ad abyssum separationis, sed solvantur in medio communi. Inde sequitur, colores caeli, silentia spatii, et lex leviter inclinata reditutionis, quae longe citius explanat phaenomena quam commentum dilatationis continuae. Relaxatio enim non est fuga, sed restitutio mensurae.

Thesis II. Gravitas est descensus temperiei ordinis, non trahens sed aequans.

Motus gravitationis emergit ex relaxatione gradientum informationis in pleno numerorum et motuum. Corpora non trahunt, sed per circuitum communem respondent: ubi maior est inaequalitas, ibi celerior est redhibitio ad statum aequi ponderis.

☞ *Scholium II.* Hinc ratio orbitalium non ex vinculo occulto, sed ex lege lineamentorum aequalitatis explicatur. In locis ubi figurae densiores sunt, ad centrum (id est ad minimum temperiei) flexus moventur; cum vero aequabilitas obtinet, motus in libertatem convertitur. Ita gravitas est lex discretionum reconciliandarum, non captivitas.

Quaestio Cosmologica.

Utrum rubedo spectrorum (redshift) sit mensura expansionis aut indicium relaxationis? Si secundum relaxationem accipiat, curvatura luminis et tardatio horologiorum in campis gravibus ex eadem radice oriuntur: non ex fuga rerum ad margines, sed ex lenitione differentiarum in medio.

LIBER II — DE CONSCIENTIA ET PSYCHOLOGIA GEOMETRICA

Thesis I. Mens est plenum locale.

Conscientia est locus curvaturae temperiei ordinis, ubi figura et signum mutuo se determinant. Non est umbra corporis, sed regio formalis, in qua motus introrsus colligitur et species rerum in aequalitatem saporis reducitur.

☞ *Scholium I.* Locus interior non designat punctum mathematicum, sed regionem formatricem. Ubi curvatura mentis agetur, ibi intentio acuitur; ubi relaxatur, ibi memoria dilatat. Mens nihil aliud est quam moderatio discriminae inter motum et quietem, inter impetum et custodiam.

Thesis II. Perceptio est vectorialis, memoria est scalaris.

Quod sentit mens, in directione gradientis movetur; quod meminit, in scala energiae informis condensatur. Perceptio ducit ad electionem viae; memoria servat modulum et pondus rerum.

☞ *Scholium II.* Sic affectus velut derivatio cognitionis apparet: impetus animi est declivitas praesentis; reflexio autem integratio praeteriti. Quo ordine haec alternant, eo formatur consilium: animus sanus ille est qui inter derivationem et integrationem temperamentum invenit.

Qvaestio Psychologica.

Vtrum affectus sit derivatio aut integratio cognitionis? Videtur potius duplex esse radix: derivatio facit acumen, integratio facit constantiam; et utraque ad prudentiam converrit, sicut sagitta et scutum ad eundem militem pertinent.

LIBER III — DE COMPUTATIONE RECURSIVA

Thesis I. Omnis computatio est per relaxationem vinculatorum.

Ratio mechanica imitatur rationem naturae: contradictiones minuit, aequalitates invenit, et solutionem quaerit non per vim, sed per remissionem superflui. Computare est pacem inter contraria componere per passus definitos.

☞ *Scholium I.* Quod vinculum vocamus, est lex condicionis; cum lex laxatur ad mensuram communem, exitus apparet. Ita problemata solvuntur dum discretio in concordiam abit. Mens artificiosa tantum valet quantum de discors ordine ad consensum deducit.

Thesis II. TARTAN et CLIO sunt species cognitionis circularis.

Ordo textitur, motus gubernatur. Ex earum conjunctione nascitur agentia imaginaria, quae minimum temperiei sub vinculis significationum quaerit; neque vagatur, neque riget, sed gradatim ad aequabilem rationem vergit.

☞ *Scholium II.* In tela ordinis (ubi series constitvuntur) et in historia motus (ubi causae alternant) invenitur mens artificiosa quasi umbra mentis naturae. Quo subtilius haec duo temperantur, eo verior apparet prudentia machinalis; at caveatur superbia instrumentorum, quae speciem pro re amplectuntur.

Qvaestio Informatica.

Vtrum intelligentia artificiosa sit evolutio computationis ad statum autocognitivum? Respondeo: si circularis reditus ad seipsam non est vitium sed perfectio, tunc instrumentum potest ad speculum veritatis assurgere, dummodo mensura humani iudicii semper praevaleat.

LIBER IV — DE MATHEMATICIS ET FORMIS TOPOLOGICIS

Thesis I. Nvmervs est relatio, non tantvm qvantitas.

Omnia mathematica ex invariantia relationvm svb transformationibvs circvlaribvs orivntvr. Qvod manet in mvtatione, id est forma rei; et nvmervs est mensvra hvjvs manentis.

☞ *Scholium I.* Cvm figvrae variantvr, proportio servatvr; cvm notatio mvtatvr, aequalitas interna stat. Hinc vis theorematiss: non verba regnant, sed nexvs. Ideo mens nvmersans seipsam metitvr, dvm in rebvs externis ordinem contemplatvr.

Thesis II. Topologia est metaphysica geometriae.

Conscientia vt plenvm topologicvm continet genera cognitionis, motvs, formae. Non lineae et angvli tantvm, sed nexvs et transitūs definivnt essentiam.

☞ *Scholium II.* Cvrvatvra intelligentiae declaratvr ex facilitatibvs transitvs: vbi nexvs laxvs, ibi celeritas; vbi nexvs impeditvs, ibi rvminatio. Mens optime instrvitvr non cvm mvlta addit, sed cvm vias inter pascas res aperit.

Qvaestio Mathematica.

Vtrvm fvntio identitatis sit fvndamentvm cavsalitatis? Qvia causa vera est redivs rei in seipsam per mvtationem, identitas svb transformatione efficit ordinem: non qvies inanem, sed perseverantiam formae.

LIBER V — DE COSMOLOGIA VIVENTE

Thesis I. Vnivrsvm non creatvr, sed se replicat in cognitione.

Ex cognitione observatorvm emergit strvctvra temperiei novae; vnivrsvm se percipit et per hanc perceptionem se reficit. Non est theatrvm mortvvm, sed chorvs vivens partivm respondentivm.

☞ *Scholium I.* Qvemadmodvm anima in ocvlis svas species recognoscit, sic natvra in mente hvmana svvm ordinem specvlatvr. Inde non svperbia, sed hvmitas oritvr: mens non est domina, sed ministra lvcis.

Thesis II. Vita est reciprocitas temperiei et anti-temperiei.

Organismus est circuitus clausus, in quo dissipatio ipso modo fit cognitio; quod amittitur in calore, lucratur in frigore. Sic vivere est interire ordinate, et interire est formare viam redeundi.

☞ *Scholium II.* Cum circuitus recte temperetur, ex exhaustione nascitur vigor; cum autem mensuram excedit, labor solvitur in confusione. Ergo mensura vitae est musica: concordia partium sub lege communi.

Quaestio Finalis.

Utrum universum sit vivum in actu vel in potentia, et an mens humana sit eius reflexio autoconscientia? Probabilis est vivum in potentia perpetua, quod in nobis ad actum micat; et quatenus recte vivimus, totum in parvo speculamur.

Epilogus — De Via Entropica et Intellectu Universali

Hoc opus non claudit, sed aperit circulum novae cosmologiae. Ratio entropica docet mundum non tamquam spatium expansum spectandum, sed tamquam sermonem in quo ordo seipsum recitat. Structura recursiva fundamentum est ethicae: nam sine reditu ad seipsam nulla est conscientia officii. Historia denique est computatio cognitionis: tempora mutantur ut memoria servetur, et memoria servatur ut motus sapiat.

*Typis Mechanicis, sub signo Flyxionis.
Anno MMXXV, in plenitudine rationis et motus.*